

Rebecca Sharp
MFA2
Spring semester 2023
Umeå Academy of Fine Arts
Umeå University

Rebecca Sharp
INSTAR

(Bugge, 2023)

*Jag är först och främst ett filter.
Silar bort och behåller.
Jag är framför allt en behållare.
En kropp som äter och läcker.
Jag konsumerar ord, intryck, upplevelser.
Jag filtrerar.
Behåller.
Jag är ett kretslopp.
Ett utlopp.
Jag idisslar orden.
Sväljer, men så kommer de upp igen.
Jag vankar av och ann av frustration. Sväljer.
Vissa ord får jag behålla.
Brottstycken av en helhet som jag ska pussla ihop, för att beskriva det jag själv försöker
förstå.
Göra mig begriplig.
Jag har försökt sätta fingret på den punkt som ständigt rör sig.
Lägga ett pussel som aldrig tar slut.
Mitt konstnärskap är som ett konstant expanderande universum där jag ständigt möter nya
livsformer.*

Abstrakt

I den här essän talar jag om två verk, *Instar* och *Blue Land*. Mina utforskningar inför dessa båda arbeten samt arbetet med denna essä, har tagit mycket inspiration ur David Thurfjells bok "Granskogsfolk", Helena Granströms bok "Det som en gång var", samt Rebecca Solnits bok "A field guide to getting lost".

Kapitlet som behandlar verket *Instar* består av en dialog mellan två karaktärer, konstnären och leran. Kapitlet består av poetiska beskrivningar av processen samt delar av beskrivande text. Texten beskriver en process om närvaro, frånvaro, kontroll och kollaps, där arbetet tjänade som en ömsande process och blev som ett självporträtt, men även ett porträtt av vår tid.

Kapitlet om *Blue Land* består av en beskrivande text av processen med verket och beskrivningar om verkets möjliga innehåll. Genom arbetet med verket undersöker jag även text som material, och om språket som arv, möjligheten att materialisera tillståndet av längtan i relation till plats, distanser, och om en plats man aldrig kan nå eller återvända till.

Instar

Jag pressar försiktigt leran under mina händer, rullar den fram och tillbaka mot ytan.

En lång mask som ringlar sig över sig själv.

Mina ögon följer varenda rörelse.

Kontrollerar med mina händer.

Varje felsteg korrigeras.

Försöker återskapa trädens organiska former, ovissa riktningar.

Sedan trycker jag ihop ringlarna med ett verktyg som skapar ojämna streck över det mjuka.

Gör sedan olika försök att skulptera bark.

Sedan går det inte längre.

Inom mig känner jag orden.

Sluta tvinga på ett narrativ.

Detta handlar inte om det jag tror.

Allt känns fel.

Utom ringlarna och de streck som verktyget skapat på det mjuka.

Narrativet finns i materialet, i min process med skulpturen.

Repetitionen med verktyget mot det mjuka.

Min direkta närvaro i skapande processen.

Det är något i det, som vill säga något.

Jag lyssnar.

Att arbeta med lera ger möjlighet att arbeta med ett material som är organiskt och styrs av dess egna unika kvaliteter som material som jag är tvungen att ta hänsyn till, detta ger mig en öppning till att inte ha fullständig kontroll.

Jag använder mig av ringlandet som metod för att bygga upp keramikskulpturen och har valt bort att bygga in stöttor i skulpturen för att ytterligare undvika stabilitet och kontroll.

Jag inser ganska omgående att jag har svårt att släppa taget om kontrollen.

Jag är en berättare.

Oförmögen att släppa kontrollen.

Så jag blundar och ringlar.

Så att varje ringla banar riktningen för nästa,

tar kontrollen över sin existens,

sitt berättande.

Formen blir ostadig, oviss i sin riktning.

Jag känner orden.

Fortsätt ringla till bristningsgränsen.

Till nära kollaps.

Först då får jag återta kontrollen.

Jag rör mig runt, runt, runt.

Sedan står jag stilla en stund.

Allt för att inte ha samma utgångspunkt.

För att inte ringlandet ska följa samma invanda mönster som snabbt formar sig i min kropp.

Gravitationen är vår enda överman.

Den sliter och drar i oss båda.

Ibland ger leran vika och gravitationen vinner.

Ibland hinner jag ta kontrollen.

Rakt igenom hela arbetet ska ovisshet och kollaps få ta plats.

Dansen mellan okontrollerad och kontroll.

Den ska skört bära upp sig självt.

Ovisst.

Vi för varandra, om vart annat.

Dansar tillsammans.

Leran och jag.

En kil finns placerad i botten under de nedersta ringlarna, den tillför en omedelbar aspekt av instabilitet i arbetets förutsättningar, samt kontroll i skulpturens förutsättning att fortsättningsvis hållas upprätt.

I efterhand märker jag att kilen har påverkat riktningen på ringlandet. Som om osynliga krafter har dragit i dem. Givit dem en obestämdhet i sin strävan mot ljuset. Tagit kontrollen och sedan släppt taget.

Ringlarna påminner mig om jordmån.

Lager av tid som ligger ovanpå varandra.

Ringlarna och rörelserna har blivit till sekvenser av tiden i ateljén.

När jag klivit in och dansat med leran.

När jag kliver tillbaka och blir frånvarande och leran får stelna.

Leran har fått stå och torka. Sprickor har uppstått under torkningstiden och jag överväger om de ska döljas.

Men så känner jag orden.

”Dölj inget.”

Det blev med ens något vackert, dessa sprickor, de visar mig att de också är en del av narrativet, förutsättningen för vårt undersökande av varandra och vad det är som pågår. Att släppa kontrollen, tillåta förfall och kollaps.

Jag styr inte narrativet, jag berättar det bara.

I en glasbox snurrar robotarmar fram och tillbaka, runt, runt, runt. Som en spindel utan ögon som i blindo väver med en tunn neonorange sträng.

En dans av mekanisk mjukhet, där ena ringeln lägger sig ovanpå nästa. Plötsligt fäster inte ringlarna, och kommande ringlar får vilsna i luften, utan en föregångare att haka sig fast vid. Jag kan bara se på utanför glasburen. Jag kan inte ta någon kontroll här utifrån, och snart så har ringlarna blivit till ett trassel. Jag stoppar utskriften och går tillbaka till datorn och ritningen.

Genom de 3D utskrivna stöttorna i neonorange vill jag tillföra stabilitet, och kontroll, genom att förhindra keramikskulpturen från att falla.

Det finns en desperation i stöttornas närvaro, ett tvång i att hålla det kollapsande uppe.

Kanske är de en tillfällig lösning, där de förhindrar en brytningspunkt. Kanske besitter de kontrollen över när kollapsen får ske.

Stöttorna krokas fast frågan relevant för vår tid, hur vi ser på teknologin, ska den hjälpa eller stjälpa oss?

Stöttorna signalerar fara, lika mycket som de väcker driften att få dra bort dem, och orsaka förödelse. Eller befrielse?

De talar även om närvaro/ frånvaro i processen, där jag varit fullt närvarande med att designa stöttorna i ett 3D program på datorn, men inte delaktig i utförandet av stöttorna då en 3D skrivare gjorde jobbet, till skillnad från utförandet av keramikskulpturen, som krävt min direkta närvaro och utförande genom den egen kroppen.

Här möts skapandet i lera, med det moderna skapandet med hjälp av artificiell intelligens, AI. Materiella och mänskliga olikheter och likheter, människans närvaro och frånvaro i de båda skapandeprocesserna och ringlandet som metod.

Här i ryms något statiskt och något organiskt. Närvaron i skapandet och frånvaron av det. Tillåtandet av det oförutsägbara och det statiska i kontrollen.

Det är ett porträtt av människans natur som oförutsägbart, intuitiv och uråldrig, samt den delen av människan som är beräknande, kontrollerande och rationell.

Verket undersöker närvaro, frånvaro och kontroll i en tid av oro, där utförandet i själva verket blev en ritual, för att ömsa det allra innersta, det universella och gemensamma globala. Det blev ett sätt att porträttera en tid i transformation, en process ofta bestående av kollaps och förruttnelse (Solnit, 2005).

Jag tar ett kliv tillbaka och betraktar formen.

Det är som om något stort har tappat andan, något där luften har gått ur. Där materialets råa yta och färg, vit/beige med inslag av en orange nyans, ger formen köttslighet, skörhet och styrka. Som en hud som ömsats och det som har ömsats, är inte längre kvar. En märklig frånvaro i närvaron av det som blev kvar av en process.

Med titeln *Instar* vill jag belysa nästa stadie efter en ömsande process, av en transformation, en ritual, det som sker för att nå nästa stadie av utveckling. Ömsande som något som sker om och om igen, men för varje stadie är man förändrad, någon annan, och att denna transformation ofta kräver förfall och kollaps (Solnit, 2005). Men det är svårt att släppa kontrollen över denna process.

Vad är du?

Du är inget kärl, ingen behållare, för du har ingen botten.

Du kan inte behålla något.

Allt skulle rinna rakt igenom dig.

Jag tar ett steg tillbaka.

Betraktar formerna som rör sig som vågor.

Som en hud som ömsats.

*Kanske är du fortfarande i ett ömsande stadie?
Jag vet att det är jag som har ömsat.
När vi dansat tillsammans och lärt mig att släppa kontrollen.
Jag vet att det är universellt för den tid vi lever i, för kanske
håller livet som vi känner det, på att förändras i grunden.
Kanske är det så att vi är i transformationens process
Och att vår dans i själva verket var en ritual,
En process där vi tillsammans ömsar det allra innersta
och det universella,
det gemensamma globala.*

Blue Land

Blicken får falla ner mot golvet.

Där ett ord formad i blåfärgad betong, står lutandes mot väggarna.

Väggarnas krökningar bryter ordet itu.

LAND

SCAPE

De orden fastade.

Hängde sig kvar och bad om att bli omprövade.

Verket ter sig lågmäld i sin utformning och placering.

Men rymd väntar alldeles innanför när horisontens blå distans öppnar sig för betraktaren.

Jag tror det började med längtan. Först en känsla och sedan ett ord.

Här står jag nu med en hög ord som skär in i mina fingrar.

Mina ögon borrar hål i orden. Ett sökande har börjat, efter ett svar på en fråga jag är oförmögen att begränsa.

Jag ville plocka upp orden från det vita pappret, plocka ner bokstäverna från de vita väggarna. Jag tar hjälp av arkitekturen för att bryta upp ordet, för att leda betraktaren in att läsa ordet på ett annat sätt, för att ge en ingång i ordens möjliga innehåll och potential.

Jag undersöker text som material, och om språket som arv, dess privilegier och makt och otillgänglighet.

Men här ryms även begrepp om plats, flykt och distanser.

För vad är språket om inte ett arv vi människor generellt aldrig ifrågasätter, och med den följer begrepp och kategorier och ord som formar och befäster verkligheten, om och om igen. ”Inom kunskapssociologin och pedagogiken har man kunnat visa hur människans verklighet formas genom att de socialiseras in i den livsvärld som finns i deras omgivning. Här har språket en central roll, ordet blir en bekräftelse på att ens erfarenhet är berättigad. Detsamma gäller ord som försvinner, förlorar sin betydelse” (Thurfjell, 2020, p.218).

För att själv fysiskt greppa, komma närmre, relatera och omvärdera ordet jobbar jag med bokstäverna genom den egna fysiska kroppen, med händerna forma dem och ta i dem. Där mina tum avtryck i ytan blir till synlig närvaro.

Ler bit för ler bit formar bokstäverna, liksom molekyler och atomer sammansätter och bygger vår fysiska verklighet.

För att göra ordet till något fattbart.

Luftfickor och sprickor i strukturen tillföra känslan av uppbyggnad, process och närvaro, men den talar även om skörhet och öppnar upp för illusionen om beständighet, när mina händer formar och befäster landskapet.

I landskapet ligger hela vår historia begravet och hela vår framtid uppstår ur densamma. Vi består av landskapet och landskapet bor i oss.

I landskapet skönjs skapelseberättelser, och historien om människans domesticerande av landskapet, hennes överlägsenhet att lägga naturen under sig.

Kvarlevor som bidragit till samtids människans position och dominans över naturen och givit den västerländska civilisationen de förutsättningar att ägna sig åt den exploatering vi ser idag (Thurfjell, 2020).

Men inom mig bor en längtan efter att kunna se mig själv i min omgivning, i den natur och i det landskap som omger mig. Men jag kan inte riktigt se landskapet, för jag vet inte längre vad det är jag ser. Jag blickar ut över ett domesticerat landskap och jag ser inte längre skogen för skogsplantagen.

”Att kunna se sig själv i omgivningen är den enda möjliga grunden för empati” (Solnit, 2005, p.24) men min kultur drar gränser för min empati, för hur skulle jag annars kunna stå ut med den jag blivit? (Solnit, 2005).

Blue Land är början på ett undersökande om människans relation till naturen, sin omgivning och hennes del i landskapen, om en längtan efter en plats man aldrig kan nå eller återvända till.

Den blå färgen har jag valt att använda som en symbol för att beskriva fysiska och mentala distanser, nostalgi och längtan efter landskapet, naturen.

Jag använder min egen uppfattning om motsättningen i betongen som material, illusionen av att vara något väldigt beständigt, men som material egentligen ganska skört och poröst, i synnerhet när den färgas. Här har jag då valt att färga betongen/landskapet med blå färg/nostalgi/längtan/distans, och denna nostalgi och distans till betongen/landskapet gör landskapet än mer skört. Distansen mellan mig och naturen förtydligas.

*Någonstans i landskapet står jag.
Gräver ner tårna djupt i marken,
men de vet inte längre hur man slår rot.
Längtan känns otröstlig.
Den bleker bort landskapet omkring mig,
blir den plats jag aldrig kan nå.
tills jag inte längre känner igen en skog,
när åkrarna blivit mina ängar,
och bergen till skattgömmor.*

English summary

In this essay, I am discussing two works, *Instar* and *Blue Land*. My explorations for these two works as well as the work on this essay, have taken a lot of inspiration from David Thurfjell's book "Granskogsfolk", Helena Granström's book "Det som en gång var", and Rebecca Solnit's book "A field guide to getting lost".

The chapter dealing with the work *Instar* consists of a dialogue between two characters, the artist and the clay. The chapter consists of poetic descriptions of the process as well as parts of descriptive text. The text describes a process of presence, absence, control and collapse, where the work served as a tender process and became like a self-portrait, but also a portrait of our time.

The chapter on *Blue Land* consists of a descriptive text of the process of the work and descriptions of the work's possible content. Through the work with the text and the artwork itself, I investigate text as material, and language as heritage, the possibility of materializing the state of longing concerning place, distances, and about a place you can never reach or return to.

Instar

The work examines presence, absence, and control in uncertain times, where the performance of coiling the clay, in fact, became a ritual, to embrace the innermost, the universal and, the global. It became a way to portray a time in transformation, a process often consisting of collapse and decay (Solnit, 2005), a process we, as humans, might try to control or even prevent.

Through the 3D printed supports in neon orange, I want to add stability, and control, by preventing the ceramic sculpture from falling.

There is a desperation in the presence of the supports, a compulsion to hold the collapsing thing up. Perhaps they are a temporary solution, where they prevent a tipping point. Maybe they have control over when the collapse is allowed to happen.

The supports hooks on the question relevant to our time, how we view technology, if it's going to help or overthrow us.

The supports signal danger, as much as they evoke the urge to pull them away, wreaking havoc. Or liberation?

Blue Land

I investigate text as material and language as heritage, its privileges, power and inaccessibility. But this work also includes concepts of place, escape and distance.

Because what is language if not a legacy that we humans generally never question, and with it comes concepts and categories and words that shape and reinforce our reality, over and over again (Thurfjell, 2020).

Blue Land is the beginning of an investigation of human's relationship with nature, our surroundings and our part in the landscape, about a longing for a place one can never reach or

return to. I have chosen to use the colour blue as a symbol to describe physical and mental distances, nostalgia and longing for the landscape, and nature.

I use my perception of the contradiction in the concrete as a material, the illusion of being something very permanent, but as a material quite fragile and porous, especially when it is dyed. Here I have chosen to colour the concrete/landscape with blue colour/nostalgia/longing/distance, and this nostalgia and distance to the concrete/landscape make the landscape even more fragile. The distance between me and nature is more evident.

Bibliografi

Bugge, O. (2023) Instar. [Photograph] Umeå Academy of Fine Arts.

Granström, H. (2016) Det som engång var. [n.k.] Stockholm: Natur & kultur.

Solnit, R. (2005) A field guide to getting lost. [n.k.] London: Penguin Books.

Thurfjell, D. (2020) Granskogsfolk: hur naturen blev svenskarnas religion. [n.k.] Stockholm: Norstedts.